

နတ်သမီး

ရွှေရင်သိမ့်သိမ့်တုန်

အခန်း(၁)

ခြံရှေ့မှ စက်ဘီးဘဲလ်သံကြားကတည်းက ‘ဝေ’သည်
ထမင်းစားခြင်းကို အဆုံးသတ်ကာ ပါးစပ်သုတ် ရေသောက်လိုက်သည်
။

"မမခိုင် မမခိုင်"

"ဝေလေး ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း မမခိုင်က ဒီမှာ အဆင်သင့် စောင့်
နေတယ်"

ဝေ အပြေးအလွှား ထွက်လာရင်း အော်ခေါ်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ အဆင်
သင့်စောင့်နေသည့် မမခိုင်က အသံပြန်ပေး၏။

"စက်ဘီးထုတ်ပြီးပြီလား မမခိုင်"

"အဆင်သင့်ထုတ်ထားပြီးပြီ ဝေလေး"

ဝေနှင့်မမခိုင် အိမ်ကြီးထဲက အတူတူထွက်လာတော့ ခြံထဲတစ်နေ
ရာတွင် ဝေ စီးဖို့ စက်ဘီး လေးက အရန်သင့်ပင်။ မမခိုင်က စက်ဘီး
လေးကိုတွန်းပြီး ခြံအထိ လိုက်ပို့ပေးသည် ။

"ကားသတိထားနော်"

ဒါက ဝေတို့ ကျောင်းသွားတိုင်း မမခိုင် မှာ နေကျဖြစ်သည် ။ မမခိုင်
လက်ထဲက စက်ဘီးလေး လှမ်းယူပြီးတာနှင့် လွယ်ထားသော ကျောပိုး

အိတ်လေး ဝေ့ကျောကို ပိုးပေးနေ၏။

"မမခိုင် တဲ့တာ"

"သွားပြီ မမခိုင်ရေ"

‘ရောင်စဉ်’နှင့် ‘ဝေ’ နှုတ်ဆက်တော့ မမခိုင်က အပြုံးလေးဖြင့် လက်ပြကျန်ခဲ့၏။

"ဟဲ့ ဝေ နင်တို့ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်လဲ"

"ကြက်သား"

"ဝက်သား မဟုတ်ဘူး လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နင့်ပါးစပ်တစ်ဝိုက်မှာ ဝက်ဆီတွေရစ်နေသလိုပဲ"

"ဟယ် ဟုတ်လား"

ဝေက ရောင်စဉ်အား မျက်လုံးအပြုံးသားလေးနှင့် ပြန်မေးရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့်လည်း နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်ကို ပွတ်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဒီနေ့ ထမင်းအရမ်းစားကောင်းတယ်၊ နင်လာလို့ စက်ဘီးဘဲလ်သံပေးမှ ထမင်းမြန်မြန် တော်လိုက်ရတာ"

"စားကောင်းတိုင်းစွတ်မစားနဲ့ တော်ကြာ ဘုတ်အီးကြီးဖြစ်သွားရင် နင့်ကို ဘယ်ကောင်လေး မှ ကြိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"အံ့မယ် အရေးလုပ်လို့ "

ဝေက မျက်စောင်းထိုး နှုတ်ခမ်းစူပြီးပြောတော့ ရောင်စဉ်က တဟားဟား အော်ရယ်နေ၏။ ဒါကို ဝေကလည်း အားကျမခံပင်။

"ဒီမှာ ရောင်စဉ် ငါ့ကိုများ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးလို့ နင်ထင် နေလား၊ နင့်တောင်မှ မွေးကတည်းက အတူတူအပြင် တစ်လမ်းထဲမှာ နေလာတဲ့ သူငယ်ချင်း အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးမို့ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတယ်မှတ်ပါ၊ ငါကဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ နင့်ကို ခဏခဏလည်း ပြောပါတယ်၊ နင်က မှတ်ကို မမှတ်ဘူး"

"အံ့မယ် မကြီးကျယ် စကားကို ကုန်အောင်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ အခုမှ နင့်အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ် တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ နင် လူလုပ်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးကို ဖြတ်ကျော်ရဦးမှာ "

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ အချိန်တွေအများကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့ တစ်နေ့မှာ ငါက ဆရာဝန်မ ကြီးဖြစ်မှာ ၊ ဒေါက်တာ ဝေပိုင်ပိုင်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ နင်က မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေရပြီး ငါ့ဆေး ခန်းမှာ လာပြကြ"

ဝေသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ် သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ။

ရောင်စဉ်ကတော့ မည်းနက်နေသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အား ဆက်လုနီးပါး အတွန့်ချိုးပြီး မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကြည့်နေမှာ ဝေ သိနေသည်။ ။

"နင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော် အထင်ကြီးတယ်နော်"

"ဟဲ့ မကြီးစရာလား၊ ငါ့မိဘတွေ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ရပ်သိ ရွာသိပဲ၊ ငါက တစ်ဦးတည်းသော ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက်ခံရတဲ့ သမီး၊ ငါစာတော်တာလည်း နင်မသိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်တာလည်း ရူးနေတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်မှာ လို့ ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်တာဟာ အပြစ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် မမြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ရှိတယ်၊ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ ကြိုသိလဲ"

ဝေသည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေသော ရောင်စဉ်စကားကြောင့် စက်ဘီးစီးခြင်းကို ရပ်ကာ ခါးထောက်ပြီး ခပ်စူစူကြီးကြည့်လိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး လူနဲ့ မလိုက်တဲ့ လေလုံးတွေကို ဘယ်စာအုပ်ထဲကကျက်ပြီး ရွတ်ပြနေတာလဲ"

"ဘယ်စာအုပ်ထဲကမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့အဘိုးနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေပြောနေတဲ့ စကားတွေကို မှတ်ထားပြီး ပြန်ပြောနေတာ"

"မပြောနဲ့ နားငြီးတယ်၊ ငါဟာ တစ်နေ့မှာ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ ၊ အဲဒါကို နင်လည်း ယုံကြည်ထားပါ၊ ကံတရားတို့ ကံကြမ္မာတို့ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ငါ့ကို လာပြီး မခြိမ်းခြောက်နဲ့ ၊ နင်သာ အဲဒါတွေကိုယုံ၊ ငါမယုံဘူး"

ပြောပြီးသည် နှင့် ဝေက စက်ဘီးလေးကို အသားကုန်နင်းပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ။ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် ရောင်စဉ်ကတော့ ဝေ့ကို မကျေမနပ် ပွစိပွစိပဲ ရည်ရွယ်နေမလား မျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက် ကိုပဲ ကြုတ်ပြီးကြည့်နေမလား မသိတော့ပါ။ သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့ကျန်ခဲ့ ဝေ စိတ်မဝင်စား တော့ပါ။ ဝေ စက်ဘီးလေးကို အသားကုန်နင်း လာပြီး ကျောင်းဝမရောက်ခင်မှာ ပဲ သူငယ်ချင်းတွေ အပြုံးကိုယ်စီနှင့် စောင့်ကြိုနေကြသည်။

"တစ်ယောက်တည်းလား ဝေ၊ ရောင်စဉ်ရော"

မော်ကြီး အမေးကို ဝေက စက်ဘီးလေးတွန်းရင်း

"နောက်မှာ "

"ဘာလဲ ရန်ဖြစ်လာကြပြန်ပြီလား"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့"

ဝေက အပျိုကြီးအိုက်တင်အပြည့်နှင့် ပြောပြီး စက်ဘီးကိုယ်စီထား
ကာ အတန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ သည် ။ ဝေတို့ အတန်းထဲရောက်စမှာ ပင် ပ
ထမအကြိမ် ခေါင်းလောင်းခေါက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်း လောင်းခေါ
က်မှ ပင် ရောင်စဉ်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဒရောသောပါး ဝင်လာကြသ
ည် ။

ဝေတို့ အတန်းပိုင်က မြန်မာစာသင်သည့်အတွက်
မြန်မာစာစကားပြေစာအုပ်ထုတ်ရင်းမှ ရောင်စဉ်ဘက်လှည့်ကြည့်တော့
ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကြည့်နေမှန်းမသိသော ရောင်စဉ်က မဲ့ပြ ၏။
ဝေက မျက်စောင်းတစ်ချက် အမိအရထိုးပြီး လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဝေနှင့်ရောင်စဉ်က တစ်ရပ်ကွက်ထဲ တစ်လမ်းထဲမှာ နေကြသော သူ
ငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည် ။ ရောင်စဉ်က အမေမရှိတော့ပါ။ သူငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ဆုံးသွားပြီး အစ်မနှစ်ယောက်နှင့် အဖေ ရှိသည် ။
ရောင်စဉ်အဖေက သူတို့ ဆွေမျိုးတွေ၏ ပွဲရုံမှာ မန်နေဂျာဖြစ်သည် ။
ရောင်စဉ်တို့ မိသားစုက စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံအဆင့်ထဲက ဖြစ်သည် ။

ဝေကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပြီး ဝေ့မိဘတွေက အစဉ်
အဆက် ရတနာလုပ်ငန်း နှင့် ချမ်းသာကြသူများ ဖြစ်သည် ။ ဗိုလ်ချုပ်
ဈေးထဲမှာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်အကြီးကြီးနှင့်အတူ ပန်းထိမ် ဆိုင်ကိုပါ တွဲ
ဖွင့်ထားသည် ။

ဝေ့ မိဘနှစ်ပါးသည် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဝေ့အတွက် ရည်
မှန်းချက်တွေ အရမ်းကြီး သည် ။ လိမ္မာသော စာတော်သော သမီးအား
ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးပြီး ဝေလိုချင်တာမှန်သ
မျှ အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်းပေးတာချည်းပင်။ စီးပွားရေးကိုသာ လော
ဘတကြီး အာရုံစိုက်နေသော မိဘတွေသည် ဝေ့အား ကြင်နာယုယမှု

တွေ သိပ်မပေးနိုင်ပါ။

ဝေအတွက် ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးရှိသည် ။ ဝေဗဟိရတွေလုပ်ပေး
ဖို့ မမခိုင်ရှိသည် ။ ဝေ သွားချင်တာ လိုက်ပို့ပေးသော ဒရိုင်ဘာရှိသည် ။
သူတို့ အားလုံး ဝေလုပ်ချင်တာမှန်သမျှ အဆင်သင့် ပင်။

သူတို့ အားလုံးသည် ဝေ ခိုင်းတာလုပ်ပေးရုံနှင့် သူတို့ တာဝန်ကျေပြီ
ဟု ထင်ကြသည် ။ ထမင်း ချက်အဒေါ်ကြီးက ဝေ စားချင်တာကို
မညည်းမညူ လုပ်ပေးမည်။ မမခိုင်ကလည်း ကြက်သား အရိုးကအစ နှ
င်ပေးသည် ။ ပန်းသီး လိမ္မော်သီး စပျစ်သီးလေးတွေဆိုလည်း စားချင်စ
ဖွယ်ဖြစ်အောင် လှလှပပလေး လုပ်ပေးမည်။ ဒရိုင်ဘာကြီးဆိုလည်း ဝေ
ပူဆာသမျှ လိုက်ပို့ပေးမည်။ ဘယ်လောက် ကြာကြာနေနေ အပြီးမပျက်
ထိုင်စောင့်နေတတ်သည် ။ ဒါကိုပဲ သူတို့ အားလုံးက ဝေဘဝကြီးကို ဝေ
ကျေနပ်နေမည်ဟု ထင်နေကြမှာ မလွဲဧကန်ပင်။

တကယ့်တကယ်မှာ တော့ လိုတရနေသော ယခုဘဝကြီးကို
အားရပါးရ ဝေ မပျော်ပါ။ ဝေလို ချင်တာ ဝေလိုအပ်တာသည် အကြင်
နာနှင့် နွေးထွေးမှုပဲဖြစ်သည် ။

ရောင်စဉ်က ဝေ မခံချင်အောင် ပြောတတ်တာကလွဲရင် ဝေလိုချင်
သော အကြင်နာတွေကို ပေးနိုင်သော သူငယ်ချင်းလေးဖြစ်သည် ။ အရွ
ယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောပေမဲ့ သူနဲ့ စကား
ပြောရတာ ဝေ ပျော်သည် ။

လေးတန်းအထိတော့ ဝေအိမ်က ကားနဲ့ ပဲ ဝေနှင့်ရောင်စဉ် ကျောင်း
သွားကြသည် ။ ငါးတန်း ရောက်တော့ သူများ တွေ စက်ဘီးနှင့် ကျောင်း
တက်တာ အားကျပြီး ရောင်စဉ်က စက်ဘီးနှင့် ကျောင်းတက်၏။ ရောင်
စဉ်က သူ့စက်ဘီးနောက်က လိုက်စီးဖို့ ပြောပေမဲ့ ဝေက ခေါင်းခါပြီး ဖေ

ဖေ့ ကို စက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက စက်ဘီး နှင့် ကျောင်းတက်မည့် ဝေ့ကို စိတ်မချပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ဝေ့အလို ကို လိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။

ဝေ့ မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းရောင်စဉ် တစ်ယောက်တည်းရှိပြီး မိန်းကလေး သူငယ် ချင်း လဲ့လဲ့နှင့် မော်ကြီးဟု ချစ်စနိုးခေါ်သော မော်မော်လွင် နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ စကားများ များ ပြောတာ ဝါသနာပါသော ဝေ့က အပေါင်းအသင်း များများ မထား တော့ ဝေ့ကို မာနကြီးတယ်ဟု ပြောကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဝေ့ကတော့ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ ပုံ မှန်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ရောင်စဉ်က ဝေ့ထက် အများကြီး လူချစ်လူခင်များ ၏။ ဒါကိုတော့ ဝေ့ မနာလိုမဖြစ်ပါ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဝေ့မှ ရောင်စဉ်လို လူချစ်အောင် မနေတတ်တာ။

အခန်း(၂)

ဝေတို့ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေခါနီးသည် ဝေရဲ့ တစ်ဆယ့်နှစ် နှစ်မြောက်မွေးနေ့ဖြစ် သည် ။ ဖေဖော်ဝါရီမှာ မွေးသော ဝေမွေးနေ့တိုင်းသည် အတန်းတင်စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှ ချည်းဖြစ်သည် ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဝေမွေးနေ့ကို အတန်းသားအားလုံးကိုဖိတ်ပြီး ပျော် ပျော်ပါးပါးကျင်းပစေပေမဲ့ ဝေက မော်ကြီးနှင့်လဲ့လဲ့ကလဲ့ပြီး တခြားမ ည်သူ့ကိုမှ မဖိတ်ပါ။

အကောင်းစား ဇာအဖြူဂါဝန်လေးသည် ဝေနှင့်အရမ်းကို လိုက်ဖက် ညီကြောင်း ဝိုင်းပြောကြ မှာ ကိုသိနေသည် ။ မွေးနေ့မတိုင်ခင် အစမ်းဝ တ်ကြည့်ကတည်းက မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသော ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ် မယုံချင်ဖြစ်သွားသည် ။

ဘော်ကြယ်လေးတွေ တလက်လက်ထနေသော သရဖူအဖြူလေးနှင့် ဝေ ဆံပင်ပျော့ပျော့ စင်းစင်းလေးတွေသည် စကားပြောလိုက်တိုင်း တုန် ခါနေသည် ။

"ဝေရယ် အရမ်းလှတာပဲ၊ နင့်ဘဝကို အားကျလိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ မိုးပေါ်ကနတ်သမီးလေး ကျနေတာပဲ"

မော်ကြီးနဲ့ လဲ့လဲ့က ဝေတစ်ကိုယ်လုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ပြီး ချီးမွမ်းနေတော့ ဝေ ကျေနပ်နေသည် ။ သူတို့ မျက်ဝန်းတွေထဲ

တွင် ဆံဖျားမှ ခြေဖျားထိ ဝေ ဆင်မြန်းထားတာတွေကို ကြည့်ပြီး သွားရည်ကျနေကြသည်။ ။

ဝေဝတ်ထားသော ဇာသည် တစ်ကိုက်ကို သောင်းချီပေးရသောဇာဖြစ်ပြီး မေမေတို့ ဆိုင်ဘေး နားရှိ အသိတစ်ယောက် ဩစတြေးလျမှ ပါလာသော ဇာဖြစ်သည်။ ။ ချုပ်ခသည် ပင် တော်တော်ပေးရ သည် ဟု မေမေပြောသည်။ ။

"နင့်အင်္ကျီလေးက တော်တော်တန်ဖိုးကြီးမယ်နော်"

"ရယ်ဒီမိတ်လား ဝေ"

"မဟုတ်ဘူး ပိတ်စဝယ်ပြီးချုပ်တာ"

"နင့်ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ ချပ်ကပ်နေတာပဲ ဝေရယ်၊ အမှန်မှာ နင်ကကြီးလာရင် ဗီဒီယိုမင်းသမီး လုပ်ရမှာ "

"ငါဝါသနာမပါပါဘူးဟာ၊ အင်္ကျီလှတာလည်း ချုပ်တဲ့ သူတော်လို့ ပါ၊ မင်းသမီးတွေ အင်္ကျီ ကိုချုပ်တဲ့ သူဆိုတော့ ပုံကျတာပေါ့"

ဝေက ကိုယ့်အင်္ကျီကိုယ် ငဲ့ကြည့်ရင်း ကျေနပ်သလို ပြောလိုက်သည်။ ။

တကယ်လည်း လက်ရာကောင်းသည့်ပုံစံလေးဖြစ်ပါသည်။ ။ လက်တစ်လုံးစာရှိသော ပန်းကြိုး လေးပေါ်တွင် ရွှေရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေ ကပ်ထားသော ကိုယ်ထည်ကတော့ အထပ်အထပ်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကြိုးသိုင်းတစ်လက်မဒေါက်ဆင်စွယ်ရောင် ဖိနပ်ကလေးကလည်း ဝေ့ခြေထောက်နှင့် အရမ်းလိုက်သည် ဟု အားလုံးက ပြောကြသည်။ ။ အဖြူရောင်ပေါ်တွင် ပုလဲလုံးသေးသေးလေးများ ဖောက်ထားသော လက်ကိုင်အိတ် လက်တစ်ဝါးစာလေးကိုလည်း ဝေက ဟန်ပါပါကိုင်ထား

သေး သည် ။

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော ဝေက အပျိုကြီးစတိုင် ဖမ်းထား တာကို လူကြီးတွေ ချစ်စနိုးကြည့်နေကြသလို ဝေတို့ ပတ်ဝန်းကျင်လူငယ်တွေကတော့ အားကျသည့်အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ကြသည် ။

ထူးထူးခြားခြား ရောင်စဉ်တစ်ယောက်သာ မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာကြီး နှင့် ဝှေ့ကိုလည်း မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်မခံပါ။ ရောင်စဉ် ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဝေသိသားပဲ။ ဝေ လှတာကို မနာလိုတွေဖြစ်နေသည့်အပြင် ဝှေ့အား ဝိုင်းချီးကျူးကြသူတွေအားလုံးကိုလည်း မကြည်မလင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ။

"ဟဲ့ နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ စူပာမှုန်ကုပ်နေရတာလဲ"

"ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုနေနေ နင်အနေသာကြီးပါ"

"တခြားနေရာမှာ ဆိုရင်တော့ ငါအနေသာကြီးပါ။ အခုဟာက ငါ့မွေးနေ့ပွဲမှာ လေ၊ ကျက်သရေ မရှိတဲ့ နင့်ရုပ်ကြီးကို အခုပြင်လိုက်"

"နင် ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလား ဝေ"

ရောင်စဉ်က ပိုပြီး မှုန်ကုပ်စွာမေးတော့ ဝေ ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ မော်ကြီးနဲ့ လဲ့လဲ့ကတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး စပ်ဖြဖြဖြစ်နေကြသည် ။ ရောင်စဉ်ကလည်း အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့်အတွက် နည်းနည်းလေးမှ အကျောခံတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဝှေ့တစ်ယောက်ကိုသာ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် မဆို သလောက်လေး သည်းခံခြင်းဖြစ်သည် ။

"ကဲပါဟယ် နင်တို့ ကလည်း ဒါ ရန်ဖြစ်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်ပါဘူး"

"ငါက မဖြစ်ချင်ပေမဲ့ သူ့ပုံကို ကြည့်ပါလား"

ဝေက မျက်စောင်းထိုး နှုတ်ခမ်းချွန်ပြီးပြောတော့ မော်ကြီးက မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြပြီး

"နင်က ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ ရောင်စဉ်ရယ်၊ ဘာလဲ ဝေ လှတာ မနာလိုဘူးလား"

မော်ကြီး အမေးကို ဝေက ခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ ရောင်စဉ်အကြည့်နှင့် တန်းတိုး၏။ ဝေက လူမိသွားသည့်အတွက် ရောင်စဉ်ကိုလျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။ ။

"သူ့ဟာသူ လှလှ မလှလှ ငါမနာလိုစရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ မသိလို့ တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်"

ဝေက ဘာလဲဆိုသော အထာမျိုးနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ။

ရောင်စဉ်သည် ဝေ အသည်းယားအောင် ရယ်လိုက်ပြီးမှ

"ယောက်ျားတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့ သူက ဘာလို့ သိပ်လှချင်လဲဆိုတာပါ"

ရောင်စဉ် ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ဝေသည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲတွက်သည် အထိ ရှက်သွား မိသည်။ ။

"ဟဲ့ ခွေးကောင် မွေးနေ့ပွဲလုပ်တာဟဲ့၊ ဒီလောက်တော့ ဝတ်ရတာပေါ့၊ နင် မနာလို ဖြစ်ရင်ဖြစ် တယ် ပြောစမ်းပါ"

"နိုး နိုး ငါအသက်ကြီးလို့ မိန်းမယူရင် နင့်လိုမကြီးကျယ်ကို လုံးဝမယူဘူး"

"အေး ငါကလည်း နင့်လို စိတ်ပုပ် စိတ်ယုတ်ရှိတဲ့ ကျက်သရေတုံး နင့်ကို တဲ့တာပဲ"

ပြောပြီးတာနှင့် ဝေက ဂါဝန်လေးမကာ ရောင်စဉ်နားက ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ရောင်စဉ် ရယ်သံကြီးကတော့ ဝေ့နား ကပ်ပါလာသည်။

"ဘာတွေ ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေတာလဲ သမီးလေးရဲ့ "

"ရောင်စဉ်ပေါ့ မေမေရဲ့ "

"ရောင်စဉ်ကြောင့် ဟုတ်လား၊ မောင်လေးက ဝေ့ကို ဘာလုပ်လို့ လဲ"

မေမေ မမေးခင် မေမေနှင့်စကားပြောနေသော ရောင်စဉ် အစ်မက မျက်လုံးအပြူးသားလေး ဖြင့် မေးနေ၏။

"မလုပ်ပါဘူး"

"ဟယ် မလုပ်ဘဲနဲ့ တော့ တို့ ညီမလေး ဒီလောက် စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ပြောစမ်းပြောစမ်း တစ်ခုခု မလုပ်ရင်တော့ တစ်ခုခုပြောလို့ ဖြစ်မယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး မမသင်းရဲ့ ၊ ဝေ မခံချင်အောင် လိုက်စနေလို့ "

"ဖြစ်မယ် အဲဒီလိုပဲဖြစ်မယ်လို့ ထင်သားပဲ"

မေမေနဲ့ ရောင်စဉ်အစ်မနှစ်ယောက် ဝေ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြတော့ သူတို့ နားကလည်း ဝေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဝေ့ကိုကြည့်ပြီး ရောင်စဉ်နဲ့ လဲ့လဲ့တို့ နှစ်ယောက် အတင်းတုတ်နေကြသည်။

ဝေ မွေးနေ့ကိတ်လှီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေ မေမေကို ခွံကျွေးပြီး တာနှင့် ရောင်စဉ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ ဝေ ခွံကျွေးသော မွေးနေ့ကိတ်ကို ရောင်စဉ်က မြန်မြန်ရှက်ရှက်ကြီး ဝါးပြကာ ဝေ့ကို စူးစူးနှင့်နှင့်ကြည့်နေတာ သည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မခွဲခြားတတ်ပါ။

ဓာတ်ပုံတွေ အတူတူရှိကြပြန်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းမော်ကြီးနဲ့ လဲ့လဲ့က မွေးနေ့ပွဲပြီးမှ လက်ဆောင်ပေးကြတာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေ၏။ အခုလ

ညင်း ဝေ့ မွေးနေ့ပွဲပြီးသွားပြီး ပြန်ခါနီးမှ လက်ဆောင်ကိုယ်စီပေးကြသည် ။

"ဟဲ့ ရောင်စဉ် ဘယ်မှာ လဲ ငါ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်"

"ငါ့အစ်မတွေ ပေးပြီးပြီမဟုတ်လား"

"အမြဲတမ်းပဲ အစ်မတွေကို အားကိုးနေတယ် မဟုတ်လား၊ အလကားကောင်"

ဝေက မဲ့ရွဲ့ပြီး ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ပြောတာ့ ဖေဖေ မေမေနဲ့ ရောင်စဉ်အစ်မနှစ်ယောက် ဝိုင်းရယ်ကြ သည် ။

"နင်ကလည်း ငါက ဝင်ငွေမှ မရှိတာ"

"လဲ့လဲ့တို့ ကရော ဘယ်ကဝင်ငွေရှိလို့ လဲ၊ ဒီလိုပဲ မုန့်ဖိုးထဲက စုပြီး ပေးရတာပေါ့"

"အေးပါ အေးပါ ဒီနှစ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဟာ၊ နောက်နှစ်ကျရင် ငါ့မုန့်ဖိုးကို စုထားပြီး နင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ပေးမယ်နော်"

"တော်ပါပြီ မယူတော့ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘာမှ ဖြစ်ပါဘူး"

ဝေက ဒါပဲပြောပြီး မော်ကြီးနှင့်လဲ့လဲ့ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ခါးဖက်ပြီး ရောင်စဉ်နားက ထွက်လာခဲ့သည် ။

"နင့်အမေက ရောင်စဉ်ကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်နော် ဝေ"

"အင်း"

"ဝေ့အမေတင် မဟုတ်ဘူး ၊ ရောင်စဉ်အစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း
ဝေ့ကို ချစ်တာပါပဲ"

ဒါကိုလည်း ဝေက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။

"နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြီးလာရင် ပေးစားကြဖို့ များ ရည်ရွယ်ထား
လားမသိဘူးနော်"

"ပေါက်ကရဟယ် ဟုတ်လည်း ငါက ရောင်စဉ်လိုလူမျိုးကို မကြိုက်
"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဝေရဲ့ ၊ ရောင်စဉ်က ချောပါတယ်၊ နင်နဲ့ လည်း လို
က်တယ်"

"ချောတိုင်း ကြိုက်ရမလားဟဲ့"

"ရုပ်ဆိုးတာထက်စာရင် ချောတာ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ အတန်းထဲ
က ညိုညိုမင်းဆို ရောင်စဉ်နာမည်ကို ပါးစပ်ကမချဘူး၊ ခိုးကြည့်ရတာ
လည်း အမော"

"ဘယ်သူ့အထင်ကြီးကြီး ငါကတော့ မကြီးရေးချမကြီးပဲ၊ တော်ကြ
တော့၊ နင်တို့ ကို လိုက်ပို့ ပေးလိမ့်မယ်နော်"

လဲ့လဲ့တို့ နှစ်ယောက် မကျေမနပ်နှင့် ဒရိုင်ဘာကြီး အသင့်စောင့်နေ
သော ကားပေါ် တက်သွား ကြသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော
ဝေက ရောင်စဉ်ရှိနေသည့်အတွက် မေမေတို့ ဝိုင်းနား လည်း မသွား
တော့ပါ။ ။ လဲ့လဲ့ပြောသွားသော စကားအတွက်သာ ရင်ထဲမှာ
ခိုးလိုးခုလုကြီး ဖြစ်နေ ရသည်။ ။

လဲ့လဲ့တို့ ပြောသွားသော ညိုညိုမင်းက အရာရှိကြီးတစ်ယောက်၏

သမီးဖြစ်ပြီး ဆံပင် ကောက်ကောက်လေးနှင့် ဘိုမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းသည် ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာသည့် အတွက် သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် ရက်ရောသော ညိုညိုမင်းကို အတန်းသား အားလုံးက ခင်ကြသည် ။ ညိုညိုမင်းနှင့်ယှဉ်လျှင် ဝေက လူချစ်လူခင်မများ ပါ။

ဝေ ကိုယ်တိုင်လည်း ရောင်စဉ်တို့ အုပ်စု ညိုညိုမင်းနား ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတာ သုံးလေး ခါလောက် တွေ့ဖူးထားသည် ။

"ဝေရေ ညီမလေး သွားမယ်နော်"

ဝေ စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ်မှာ ပဲ ရောင်စဉ်အစ်မနှစ်ယောက် ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်တော့ သူက ပါးစပ် ဖြဖြနှင့်ကြည့်နေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမတို့ "

"ဝေက သိပ်စကားတတ်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ် မမကြီးရေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ မလတ်တို့ က ဝေလေးကို ချစ် နေရတာပေါ့"

"ဒါပေါ့ ဒါပေါ့"

အစ်မနှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည် အထိ ရောင်စ ဉ်က လိုက်မသွားဘဲ ဝေ့နားမှာ ရပ်နေ၏။ ဝေ မသိဟန်ဆောင်နေလို့ မ ရတော့ပါ။

"ဟဲ့ သွားလေ"

"ဘယ်ကို သွားရမှာ လဲ"

"ပြန်ပေါ့၊ နင့်အစ်မတွေလည်း ပြန်သွားပြီ၊ မွေးနေ့ပွဲလည်း ပြီးပြီ၊ ဒီ

တော့ နင်ပြန်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်"

"ပြန်ပါမယ်ဟာ ရော့"

"ဘာလဲ ဒါက"

ဝေက တစ်ပေပတ်လည် စက္ကူဘူးလေးအား
မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး မေးနေ၏။

"ရော့ပါ ယူပါ၊ ငါ့မုန့်ဖိုးတွေစုပြီး နင့်မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်
ပေးတာ"

"နင် တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပေါ့"

ဝေက လှမ်းယူပြီး

"အဲဒါ ဘာလဲဟင်"

"နောက်မှ နင့်ဟာနင် ဖွင့်ကြည့်ပေါ့၊ ကဲ ငါသွားပြီ"

ရောင်စဉ်က ပြောပြီးတာနှင့် တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးသွားပါတော့
သည်။ ။ ရောင်စဉ် ပေးသွားသော လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး
ဘာများ လဲဟု ဝေသိချင်နေမိသည်။ ။ ဘာလက်ဆောင် ပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်
စဉ်ပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်သည့်အတွက် ဝေ ကျေနပ်ပါသည်။ ။

စောစောက ခိုးလိုဦးလုဖြစ်နေတာတွေ ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းမသိ
တော့ပါ။

ဝေသည် ရောင်စဉ်လက်ဆောင်ထုပ်လေးပိုက်ပြီး အခန်းထဲပြေးဝင်
လာခဲ့သည်။ ။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တော့ ခြံထဲရှိ ဒန်းပုခက်လေးပေါ်မှာ ဝေ စာဖတ် နေသည်။ ။ ဝေဘေးမှာ တော့ ရောင်စဉ် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးထားသော ဘိုမရုပ်လေး ရှိနေ၏။ စာကျက်ရင်းနှင့် ဘိုမရုပ်ကလေးအား ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘိုမရုပ်လေး၏ မျက်နှာအစား ညိုညို မင်း၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေတော့ ရောင်စဉ်ကိုသာ စိတ်ရှိရှိနဲ့ မေတ္တာတွေပို့နေပါတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ဒေါပွနေတာလဲ"

"အမလေး"

ဝေ ဘယ်လောက်ထိတောင် အတွေးတွေ လွန်နေလဲ မသိ။ ရောင်စဉ် လာတာလည်း မမြင်။ အနားရောက်သည့်အထိလည်း မမြင်သေးဘဲ အသံပေးလိုက်မှ ပင် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ။

"နင်ကလည်း ဟယ် အသံလေး ဘာလေး မပေးဘူး"

"နင်က ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်နေလို့ ငါတစ်ယောက်လုံး လျှောက်လာတာတောင် မမြင်ရတာ လဲ"

ရောင်စဉ်က အမေးနှင့်အတူ ဝေဘေးမှာ ချထားသော ဘိုမရုပ်ကလေးအား မြင်သွားသည်။ ။ ဘိုမရုပ်ကလေးအား ကောက်ယူပြီး သူက ဘိုမရုပ်ကလေးနေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"စာကျက်နေတာလား ဝေ"

"အင်း"

"ငါပေးတဲ့ လက်ဆောင်အရပ်လေးကို နင် မကြိုက်ဘူးလား"

"ကြိုက်ပါတယ်"

"နင် အရမ်းကြီး မကြိုက်ဘူးမလား"

"ညိုညိုမင်း မျက်နှာနဲ့ သာ မတူရင် ဒီအရပ်ကလေးကို ငါအရမ်းသဘောကျမှာ "

"ဟမ် နင် ဘာပြောလိုက်တယ် ဝေ"

ရုတ်တရက်မို့ ရောင်စဉ်က ဝေ ပြောလိုက်တာကို နားလည်ပုံမရ။

"အဲဒီ အရပ်ကလေးမျက်နှာကို နင် သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူနဲ့ တူလဲလို့ "

"ဘယ်သူနဲ့ တူလို့ လဲ၊ အဲ ငါ သတိရပြီ၊ နင်စောစောက ပြောလိုက်တယ်နော်၊ ညိုညိုမင်း မျက်နှာနဲ့ သာမတူရင် နင် ကြိုက်မှာ လို့ ၊ ဟုတ်တယ်မလား ဝေ"

ဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"ဒီအရပ်မျက်နှာနဲ့ ညိုညိုမင်း မျက်နှာက တူလို့ လား"

"တူတာပေါ့၊ တစ်ရပ်တည်းပဲ၊ နင်မတွေ့ဘူးလား၊ တမင် နင် ရွေးဝယ်တာမလား"

"ကြိုကြိဖန်ဖန်ဟာ ငါက ဘာလို့ ညိုညိုမင်းနဲ့ တူတဲ့ အရပ်ကို ဝယ်မှာ လဲ"

"ဒါတော့ မသိဘူးလေ"

"ဘာလဲ နင် မကြိုက်ဘူးလား၊ နင် မကြိုက်ရင်ပြန်ပေး၊ နင်ကြိုက်တာတစ်ခုခု ဝယ်ပေး မယ်"

စိတ်မြန်သည့် ရောင်စဉ်က အရုပ်ကလေးကို ယူလိုက်တော့ ဝေ ကမန်းကတန်းပင် ပြန်လှ လိုက်သည်။ ။

"နင်က ဒီအရုပ်ကို ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ၊ အိမ်မှာ အလှထားမှာ ပေါ့"

"ဘာလို့ ထားရမှာ လဲ၊ နေပစေတော့ ငါဒီအရုပ်ပဲ ယူတော့မယ်"

ဝေက ရောင်စဉ် ပြန်လှမှာ စိုးပြီး ဘိုမ ရုပ်ကလေးအား ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား လိုက်သည်။ ။ အမျိုးမျိုးပဲဆိုသော သဘောနှင့် ဝေကို ရောင်စဉ် ကြည့်နေ၏။

"နင့် အရုပ်အကြောင်းပြောရတာနဲ့ ပေးရင်းကိစ္စတောင် မေ့နေတယ်"

"ဘာလဲ"

"အိမ်မှာ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်သားချက်လို့ နင့်ကို ငါ့အစ်မတွေက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်"

"ငါ မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ စာမေးပွဲဖြေခါနီးမို့ အုန်းထမင်းမစားရဲဘူး၊ အပူရုပ်မှာ ကြောက် တယ်၊ နင့်အစ်မတွေကိုတော့ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ငါစာကျက်နေတယ်လို့ ပဲ ပြောလိုက်နော်"

ဝေအကြောင်းကိုသိသော ရောင်စဉ်က ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြနေ၏။

"နင် အရမ်းစာကြိုးစားတာပဲနော် ဝေ"

"ကြိုးစားရတာပေါ့ဟ၊ ငါ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တာ နင်သိသားနဲ့ "

"အေးပါအေးပါ ဒါဆို ငါသွားပြီ"

"ရောင်စဉ်"

"ဟင်"

"စာမေးပွဲက အရမ်းနီးကပ်နေပြီနော်၊ စာလည်း ကြိုးစားဦး"

"အေးပါဟယ် နင့်လိုထူးထူးချွန်ချွန်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ပါတယ်"

ဝေ ထပ်ပြောမှာ ကို မစောင့်တော့ဘဲ ရောင်စဉ် သွားဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်၏။

"ဒါနဲ့ နင့်ကို မေးရဦးမယ်"

"ဘာလဲ"

"ညိုညိုမင်းကို နင် မုန်းလား"

"ငါကဘာဖြစ်လို့ ညိုညိုမင်းကို မုန်းရမှာ လဲ"

"မသိဘူးလေ ညိုညိုမင်းမျက်နှာနဲ့ တူတဲ့ ဘိုမရုပ်ကလေးကို သဘောမကျဘူးဆိုလို့ ပါ"

"ဒါလား ဒါက"

ဝေ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိရသည့်ကြားမှာ ရောင်စဉ် စပ်ဖြူဖြူ ညှိသွားသော အကြည့် ကြောင့် ဘာကိုဒေါသဖြစ်မှန်းမသိတော့။ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဝေ စာထဲလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။

ညနေပိုင်းမှာ ဝေတစ်ယောက်တည်း လဲ့လဲ့တို့ အိမ်ရောက်သွားသည်

။ ဝေက ရောင်စဉ်ပေး သော ဘိုမရုပ်ကလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လဲ့လဲ့ကို ပြောပြလိုက်သည် ။

"လက်စသတ်တော့ နင်က ရောင်စဉ်ကို ညှိညှိမင်းနဲ့ သဝန်တိုနေ တာပဲ ဝေ"

လဲ့လဲ့ ထိုကဲ့သို့ စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောတော့လည်း ဝေ ရှက်သွားမိသည် ။

"နင်ပြောတဲ့ သဘောက ငါက ရောင်စဉ်ကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ပြော တာပေါ့"

"မဟုတ်လို့ လား"

"ဘာလို့ ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူနေလာ တဲ့ သံယောဇဉ်ပဲရှိတယ်"

"နင် တကယ်ပဲ ညှိညှိမင်းနဲ့ သဝန်မတိုဘူးပေါ့"

"လုံးဝပဲ"

"နင်ကသာ ငြင်းနေတာ ရောင်စဉ်ကတော့ နင် သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ကျိန်းသေထင်သွားပြီ"

"သူ့ဟာသူ ထင်ထင်ပေါ့"

ပေါ့ပေါ့တန်တန်သာ ဝေ ပြောလိုက်သော်လည်း ရောင်စဉ် အဲလိုထင် သွားမှာ ကို အရမ်းရှက် နေမိသည် ။

"အခုနေ ရောင်စဉ်ကို စိတ်မဝင်စားလည်း တစ်ချိန်ချိန်တော့ နင် စိတ်ဝင်စားလာမှာ ပါ၊ နင် သိပ်မမူနဲ့ နော် ဝေ၊ ရောင်စဉ်က ကျောင်းမှာ ဆို မင်းသားပဲ၊ အခုကတည်းက ရောင်စဉ်ကို စိတ်ဝင် စားတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး"

"နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ လဲ့လဲ့ရယ်၊ ရောင်စဉ်ကို ငါသ
ဝန်လည်း မတိုဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လဲ စိတ်ဝင်စားလာမှာ မဟုတ်ဘူး "

လဲ့လဲ့က မပြောချင်တော့ဘူးဆိုသည့်သဘောမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းကြီးစု
ထား၏။ လဲ့လဲ့အိမ်က ဝေ ပြန်လာတော့ ရောင်စဉ်နဲ့ ပတ်သက်သော အ
တွေးတွေးက တစ်ပုံကြီးပါလာသည် ။ ရောင်စဉ်ကို ရိုးရိုး သားသား သံ
ယောဇဉ်တွယ်တာလား၊ တကယ်ပဲ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်န
ှင့် သဝန်တိုတာ လားဆိုတာတော့ ဝေ့ကိုယ်ဝေလည်း မဝေခွဲတတ်ပါ။
